

Vorbirea de pe Muntele Măslinilor în Matei 24 și 25 (1)

Matei 24.1-44

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 04.03.2022, Actualizat: 04.03.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 24.1-44

Introducere

Aș dori să vorbesc în această după-amiază despre discursurile Domnului referitoare la sfârșitul timpului (pe Muntele Măslinilor) din Matei 24 și 25. Aceste două capitole au un caracter profetic. S-a vorbit mult în ultima vreme [la mijlocul anilor 2000] despre lucrurile care se întâmplă din nou în Orientul Mijlociu. Deoarece se pun o serie de întrebări despre problemele profetice, m-am gândit că ar fi bine să abordăm acest subiect.

Nu cu mult timp în urmă, cineva m-a întrebat: „Unde ne aflăm acum în profeție?”. Am spus: „Ei bine, noi nu suntem de fapt în profeție - Biserica (Adunarea) nu face parte din subiectul profeției.” La care el a răspuns: „Oh, da, desigur, știi asta; are legătură cu Israel, nu-i așa?”. Apoi i-am spus: „De fapt, nici Israelul nu este subiectul profeției!”. El a fost puțin surprins și a spus: „Atunci care este subiectul profeției?”. I-am spus: „Marea temă a profeției este *Hristos* Însuși!”. Chiar dacă Hristos nu este menționat în mod direct în fiecare verset al scripturilor profetice, spiritul fiecărei profeții se referă la ceea ce va servi, în cele din urmă, pentru a arăta gloria și onoarea Domnului. La aceasta se referă Scriptura atunci când se spune: „Duhul profeției este mărturia lui Isus” (Apocalipsa 19.10).

Repet: Biserica nu este subiectul profeției, la fel ca Israel și națiunile; profeția are a face cu ceea ce se referă la Hristos și la gloria Sa. Fiecare detaliu profetic referitor la Israel și la națiuni din Sfânta Scriptură este pur și simplu subordonat marelui scop al lui Dumnezeu de a-L glorifica pe Hristos. Scopul Său este de a-L glorifica pe Fiul Său în două domenii: în cer și pe pământ (Efeseni 1.10); profeția nu face decât să ne ofere diverse detalii despre modul în care Dumnezeu va realiza acest obiectiv.

Aceste două capitole se referă la venirea Domnului în raport cu cele trei sfere responsabile ale rasei umane: Israel, creștinătatea și popoarele păgâne. Pentru a economisi timp, nu voi citi cele două capitole deodată, ci voi alege diferite părți, una câte una. Să citim mai întâi versetele 1-3, pentru a înțelege cadrul:

Matei 24.1-3: Și Isus a ieșit și a plecat de la templu; și ucenicii Săi s-au apropiat ca să-l arate clădirile templului. Și El, răspunzând, le-a spus: „Nu vedeți voi toate acestea? Adevărat vă spun, nu va fi lăsată aici piatră pe piatră care nu va fi dărâmată“. Și, pe când ședea El pe Muntele Măslinilor, ucenicii au venit la El, deoparte, spunând: „Spune-ne când vor fi acestea și care este semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului“.

Ucenicii i-au pus Domnului Isus trei întrebări. Prima lor întrebare a fost despre momentul în care nu va mai rămâne nicio piatră a Templului peste alta. În mod firesc, au vrut să afle mai multe despre asta. Domnul se referea la distrugerea Templului de către armata romană în anul 70 d.Hr., care a avut loc la aproximativ patruzeci de ani după moartea Sa.

În acea zi, Domnul a intrat pentru ultima oară în Templu (Matei 23.38,39). El nu va mai intra în Templul din Ierusalim până când nu va reveni la a doua Sa venire [pe pământ]! Când armatele romane au intrat și au distrus orașul, s-a dat ordin să nu distrugă Templul. Dar un soldat care

nu cunoștea ordinul a aruncat o torță în el și Templul a ars. Aurul care acoperea pereții s-a topit și s-a scurs printre pietrele mari. După incendiu, oamenii au salvat aurul răzuindu-l dintre pietre, îndepărtând fiecare piatră până când nu a mai rămas niciuna deasupra celeilalte. Astfel s-a împlinit profeția Domnului nostru.

Domnul nu a răspuns direct la prima lor întrebare, ci s-a concentrat asupra celorlalte două întrebări, care se refereau la „semnul venirii Sale” și la „sfârșitul veacului”. După cum știm, venirea Domnului are două faze: venirea Sa pentru credincioși și venirea Sa cu credincioșii. Venirea Domnului pentru noi este denumită în mod obișnuit Răpirea. Acest lucru se va întâmpla atunci când Domnul Se va coborî cu un strigăt și ne va chema la cer - cei morți în Hristos vor învia, iar credincioșii vii vor fi răpiți împreună (1. Tesaloniceni 4.15-18). Asta este ceea ce așteptăm, și ce moment va fi acela!

Apoi, o perioadă de șapte ani de necazuri va veni pe pământ. Aceasta va fi împlinirea săptămânii a șaptezecă din Daniel (compară cu Dan 9.24-27). După necazul cel mare, Domnul va veni din nou [pe pământ], dar de data aceasta va veni cu sfinții Săi pentru judecată, pentru a instaura Împărăția Sa în dreptate, conform promisiunilor profețiilor din Vechiul Testament. Această fază a venirii Sale se numește arătarea lui Hristos. Așadar, cele două părți ale venirii lui Hristos sunt Răpirea și Arătarea - între ele se află Necazul de șapte ani. Această profeție se concentrează asupra celei de-a doua faze.¹

„Semnul”, pe care l-au cerut ucenicii, are de-a face cu arătarea Domnului și cu „sfârșitul veacului”; el nu are nimic de-a face cu Biserica (Adunarea). Nu există semne ale venirii Domnului pentru Biserică, pentru răpire.

*The night is far spent, and the day is at hand:
No sign to be looked for; the Star's in the sky;
Rejoice then, ye saints, 'tis your Lord's own command;
Rejoice, for the coming of Jesus draws nigh.²*

*(Noaptea a trecut de mult și ziua se luminează:
Nu-i nici-un semn de căutat; steaua este pe cer;
Bucurați-vă, deci, sfinților, că aceasta este porunca Domnului vostru;
Bucurați-vă, căci venirea lui Isus se apropie.)*

John Brereton a explicat printr-o ilustrație faptul că Biserica nu are niciun semn pe care să îl caute în timp ce îl așteaptă pe Domnul să vină. El a spus că, în drum spre cabana lui Gordon Hayhoe, care se afla la aproximativ 7 mile de Parry Sound, puteai să îți dai seama cât de aproape erai de casa lui Gordon scăzând 7 mile din distanța indicată pe indicatoarele rutiere către Parry Sound. De exemplu, dacă treceați pe lângă un semn care spunea că mai sunt 40 de mile până la Parry Sound, știați că mai sunt 33 de mile până la cabana lui Gordon. Semnele indicau un loc spre care nu te îndreptai, dar pe baza lor îți puteai da seama cât de aproape erai de țelul tău.

În mod similar, semnele despre care se vorbește în profeție nu au nimic de-a face cu Biserica, ci cu Israel și cu națiunile. Noi vom fi răpiți în cer cu șapte ani înainte de împlinirea acestor

semne (care au legătură cu arătarea Domnului și cu instaurarea Împărăției Sale). Semnele nu se referă direct la Biserică, dar când vedem astfel de lucruri la orizont, știm cât de aproape trebuie să fie venirea Lui pentru noi!

Trei părți ale discursului

În primul rând, aș dori să fac o prezentare generală a acestui discurs în ansamblul său. Domnul abordează venirea Sa în legătură cu fiecare grup responsabil de oameni de pe pământ și, pentru a nu-i deruta pe ucenici, El vorbește despre fiecare grup în secțiuni separate. Astfel, discursul este format din trei părți:

1. Venirea Sa cu privire la *Israel* (Matei 24.4-44).
2. Venirea Sa cu privire la *lumea creștină* - creștinismul (Matei 24.45-25.30).
3. Venirea Sa cu privire la *națiunile păgâne* (Matei 25.31-46).

1 | Venirea Domnului cu privire la Israel (Matei 24.4-44)

Domnul tratează mai întâi venirea Sa în legătură cu Israel, deoarece evanghelia după Matei este scrisă în primul rând pentru iudei. Venirea Sa în legătură cu Israel are a face cu arătarea Sa după necazul cel mare, nu cu răpirea. El Se adresează ucenicilor Săi ca și cum ei ar fi rămășița iudaică care va fi pe pământ în acea zi viitoare. Deci, din punct de vedere moral, ei ocupă locul ucenicilor din acea vreme. În Isaia 8.15,16 se spune: „Mulți dintre ei se vor poticni, și vor cădea, și vor fi sfărâmați, și vor nimeri în cursă, și vor fi prinși. Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii Mei.” În acea zi, majoritatea iudeilor va cădea în capcana înșelăciunilor lui antihrist și va crede minciuna lui, dar o rămășiță („ucenicii Mei”) se va supune Legii și va da mărturie pentru El.

Arătarea Domnului va sluji pentru eliberarea rămășiței iudaice de persecutorii lor și pentru restabilirea națiunii. Există însă anumite probleme între Domnul și poporul Său pământesc, care trebuie mai întâi rezolvate, și anume vina iudeilor care L-au respins și răstignit acum două mii de ani. Perioada de necaz, care va preceda arătarea lui Hristos, va fi folosită de Dumnezeu pentru a-i smeri și a-i aduce în punctul în care vor recunoaște vina lor națională de vărsare de sânge la răstignirea Sa și Îl vor accepta ca Mesia al lor. Însă acest lucru se va întâmpla doar cu o rămășiță credincioasă a națiunii; masa poporului (apostații) va fi distrusă de asupritorii lor - împăratul nordului (compară cu Daniel 11.40-45).

Există trei grupe de semne în acest pasaj:

1. Prima grupă se referă la lucrurile care vor avea loc în prima jumătate a săptămânii profetice de șapte ani a lui Daniel.
2. A doua grupă de semne se referă la atac și la începutul necazului cel mare, care reprezintă a doua jumătate a săptămânii profetice a lui Daniel.
3. A treia grupă de semne are legătură cu ceea ce se va întâmpla imediat după necazul cel mare, când Domnul Se va arăta.

Semne care se referă la lucruri *dinaintea* necazului cel mare (Matei 24.4-14)

Matei 24.4-14: Și Isus, răspunzând, le-a spus: „Vedeți să nu vă amăgească cineva! Pentru că mulți vor veni în Numele Meu, spunând: «Eu sunt Hristosul»; și vor amăgi pe mulți. Și veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie; vedeți să nu vă tulburați, pentru că toate trebuie să fie. Dar nu este încă sfârșitul. Pentru că se va ridica națiune contra națiune și împărăție contra împărăție; și vor fi foamete și epidemii, și cutremure în diferite locuri. Dar toate acestea vor fi începutul durerilor. Atunci vă vor da necazului și vă vor ucide; și veți fi urâți de toate națiunile pentru Numele Meu. Și atunci mulți se vor poticni și se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Și mulți falși profeți se vor ridica și vor amăgi pe mulți. Și, din cauză că se va înmulți nelegiuirea, dragostea celor mai mulți se va răci; dar cine rabdă până la sfârșit, acela va fi mântuit. Și această Evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, spre mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul.

Înainte ca Domnul să vorbească în Matei 24.27,28 despre arătarea Sa, El le face cunoscut ucenicilor diferite detalii care vor caracteriza perioada necazului în general.

Nu sunt multe pasaje în Sfânta Scriptură care vorbesc despre prima jumătate a săptămânii profetice. Domnul numește acest timp „începutul durerilor” (Matei 24.8). În afară de aceasta, în prima carte a Psalmilor (Psalmul 1-41), în aceste versete din Matei 24 și în Apocalipsa 6 este vorba de acest timp. Deși remarcile Domnului din acest pasaj se referă în principal la prima jumătate a săptămânii-an, ele sunt suficient de generale pentru a se aplica întregii perioade de șapte ani.

A.C. Brown a subliniat că detaliile date aici de Domnul sunt în concordanță cu „pecețile” din Apocalipsa 6, care au legătură și ele cu prima jumătate a săptămânii profetice. Versetele din Matei 24.4,5 sunt poate o aluzie la prima pecete, când Roma papală (călărețul de pe „calul alb”) va încerca să înșele masele, pentru a forma o confederație occidentală formată din zece națiuni - aceasta este uneori numită renașterea Imperiului Roman (Daniel 2.40-45; 7.7,8) sau fiara (Apocalipsa 17.1-13).

Matei 24.6,7 se referă la cea de-a doua pecete din Apocalipsa 6, care vorbește despre momentul în care pacea va fi luată de pe pământ și când vor fi „războaie și zvonuri de războaie”. Versetul 7b este în legătură cu cea de-a treia pecete din Apocalipsa 6, când vor fi „foamete” pe scară largă pe pământ. Versetul 7c este în concordanță cu pecetea a patra, când vor fi „ciume” (boli) devastatoare, din cauza cărora mulți vor muri.

Matei 24:9-14 se referă la cea de-a cincea pecete din Apocalipsa 6, când martirajul va abunda. Domnul spune aici: „Atunci vă vor da necazului și vă vor ucide; și veți fi urâți de toate națiunile pentru Numele Meu” (Matei 24.9). Dintre iudeii din țara lui Israel în acea zi viitoare, o rămășiță se va distinge din mulțime prin credința autentică în Dumnezeu. Ei se vor teme de Dumnezeu și vor tremura la cuvântul Lui (Isaia 66.2). Rămășița va propovădui Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, mai întâi în țara lui Israel și apoi în întreaga lume. Va fi un mesaj care îl va anunța pe Mesia iudeul, care va veni să pună lumea în ordine și să instaureze

Împărăția Sa. Ei o vor vesti concetățenilor lor iudei (Psalmul 95) și națiunilor (Psalmul 96). Sistemul religios corupt al Romei, care va controla noua confederație occidentală de națiuni, se va mânia din cauza acestor eforturi. El îi va vedea pe acești evangheliști iudei ca pe niște revoluționari care încearcă să le submineze controlul asupra Imperiului prin răspândirea învățăturilor despre o altă putere, care va veni și îi va răsturna. Se va ajunge la persecuții, deoarece Imperiul va încerca să se curețe de acești evangheliști.

În acest context ar trebui să menționez că rămășița iudaică temătoare de Dumnezeu din acea zi va fi formată din două părți: cea care va fi păstrată și cea care va muri ca martiri. Mulți dintre acești iudei vor fi păstrați în mod miraculos în timpul necazului cel mare și vor dăinui „până la sfârșitul” veacului - adică până la sfârșitul necazului cel mare (Matei 24.13). Apoi vor intra în Împărăția milenară a lui Hristos pe pământ. Cealaltă parte a rămășiței va muri ca martiri de dragul mărturiei lor (Apocalipsa 6.9-11). Ei vor fi înviați la sfârșitul necazului cel mare (Apocalipsa 14.13) pentru a primi o parte mai bună alături de sfinții glorificați din cer (Apocalipsa 20.4).

Semne care se referă la atac și la începutul necazului cel mare (Matei 24.15-28)

Matei 24.15-28: Când veți vedea deci urâciunea pustiirii, despre care s-a spus prin profetul Daniel, stând în loc sfânt (cine citește să înțeleagă), atunci cei care sunt în Iudeea să fugă în munți; cine este pe acoperiș să nu coboare ca să ia cele din casa lui; și cine este la câmp să nu se întoarcă înapoi ca să-și ia haina. Dar vai de cele însărcinate și de cele care alăptează în acele zile! Rugați-vă însă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în sabbat; pentru că atunci va fi necaz mare, așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată. Și, dacă n-ar fi fost scurtate zilele acelea, n-ar fi fost mântuită nici o făptură; însă, datorită celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate. Atunci, dacă cineva vă va spune: «Iată, aici este Hristosul», sau: «aici», să nu credeți. Pentru că se vor ridica falși Hristoși și falși profeți și vor face semne mari și minuni, ca să amăgească, dacă este posibil, chiar pe cei aleși. Iată, v-am spus dinainte. Deci, dacă ei vă spun: «Iată, este în pustiu!», să nu ieșiți; «Iată-L în cămăruțe ascunse!», să nu credeți. Pentru că, așa cum iese fulgerul de la răsărit și se arată până la apus, așa va fi venirea Fiului Omului. Pentru că oriunde este cadavrul, acolo se vor aduna vulturii.

Pe măsură ce se apropie mijlocul săptămânii profetice, vor exista semne care vor indica începutul necazului cel mare - a doua jumătate a săptămânii profetice a lui Daniel. Domnul vorbește în continuare despre acest grup de semne.

Din Apocalipsa 12 aflăm că primul război din profeție va fi „o bătălie în ceruri”. Mihail și îngerii săi îl vor răsturna pe satan și îl vor arunca pe el și pe emisarii săi pe pământ (Apocalipsa 12.7-9). Deoarece satan știe „că are puțin timp” și că sfera sa de acțiune este limitată, el va încuraja doi oameni în special pentru a-și duce la îndeplinire planurile pe pământ. Aceștia sunt „fiara” (același nume ca și cel al imperiului mondial) sau „cornul cel mic” (Apocalipsa 13.4-7; Daniel 7.8,19-25) și „anticristul” sau „profetul fals” (Apocalipsa 13.11-18; 1 Ioan 2.18; Apocalipsa 19.20). Prima fiară se va ocupa de afacerile politice ale imperiului mondial, iar cea de-a doua de cele religioase.

Ele vor provoca o tulburare în guvernul occidental (Apocalipsa 6.12-17; pecetea a șasea), iar biserica romană coruptă, care a condus imperiul în primii trei ani, va fi răsturnată (Apocalipsa 17.16-18). Fiara sau cornul mic va ajunge la putere ca dictator. Pentru a unifica regatul sub mâna sa, el va provoca, cu ajutorul lui antihrist, desființarea oricărei închinări din iudaism, ceea ce reprezintă o încălcare a legământului pe care regatul l-a încheiat cu iudeii (Daniel 9.27). Practicarea creștinismului (corupt de biserica falsă) va fi, de asemenea, interzisă (Apocalipsa 17.16). Acesta va face loc unei noi religii: închinarea la fiară și la chipul ei (Apocalipsa 13.4,15). Antihristul va ridica în Templul din Ierusalim un chip numit „urâciunea pustiitoare” (Daniel 12.11). Domnul vorbește despre aceasta în versetul 15 din capitolul nostru, numind-o „urâciunea pustiirii”. Toți cei din acest regat mondial vor fi forțați să se închine fiarei și chipului ei!

Masa apostată a iudeilor se va conforma noilor reglementări, deoarece oricum nu sunt prea interesați de practicile îndelungate ale ceremoniilor iudaice și ale cultului iudaic. Ei îl vor vedea pe antihrist ca pe Mesia mult-așteptatul lor, iar el va domni peste ei ca „împărat” al lor (Ioan 5.43; Daniel 11.36-38). În acel moment, prin propaganda lui Antihrist, Dumnezeu va înșela și va amăgi oamenii pentru a amăgi lumea occidentală, care a respins „dragostea adevărului” - evanghelia harului lui Dumnezeu (2. Tesaloniceni 2.8-12; Apocalipsa 9.1-12). Apostății, atât în lumea creștină, cât și în țara lui Israel, vor crede în minciună și vor fi condamnați.

Restul, însă, îl vor recunoaște pe antihrist ca ceea ce este cu adevărat: un impostor. Nu se vor pleca în fața chipului și nu vor accepta semnul fiarei pe mână sau pe frunte. Acest lucru le va face viața foarte dificilă, pentru că fără semnul fiarei nu vor putea cumpăra sau vinde nimic (Apocalipsa 13.16,17). Guvernele vor adopta legi care prevăd arestarea și executarea tuturor celor care nu se supun decretelor noului regim. Pentru că nu vor vrea să se supună corupției, supraviețuitorii vor fi vânați ca niște animale și mulți dintre ei vor fi uciși în timp ce guvernele vor încerca să curețe regatul de oamenii neadaptati. Aceasta va fi o persecuție mult mai gravă decât cea pe care o va face Roma în prima jumătate a săptămânii. Rămășița iudaică din ultimii trei ani și jumătate ai săptămânii profetice va fi persecutată peste măsură - mai rău decât în zilele Holocaustului!

Vedem aici grija tandră a Domnului pentru supraviețuitorii acelor zile. El dă un semn care, dacă este urmat, îi va păstra în timpul mării purificări. El spune că, atunci când „urâciunea pustiirii” va fi instalată în Templu, ei vor trebui să „fugă în munți” pentru siguranță (Matei 24.16-20). Nu trebuie să se întorcă, nici măcar să își ia hainele, ci să fugă pentru a-și salva viața! Există cel puțin șapte direcții diferite în care vor merge (Matei 24.14; 24,16; Psalmul 42.6; Apocalipsa 12.14-17; Isaia 16.3-5; Matei 10.23; Apocalipsa 11.1-13).

Versetele din Matei 24.16-26 indică faptul că rămășița va fi supusă la o dublă încercare în această perioadă:

1. În primul rând, ei vor fi supuși unei încercări fizice prin persecuție. Viețile lor vor fi literalmente în joc în fiecare zi (Matei 24.16-21).
2. În al doilea rând, ei vor fi supuși unei încercări spirituale prin înșelăciune (Matei 24.22-26). Se vor ridica mulți „Hristoși falși și profeți falși” care vor face „semne și minuni mari”. Când vor vedea aceste lucruri, ele vor fi un semn pentru ei că astfel de

lucruri sunt false și nu trebuie să fie crezute.

Această încercare dublă este menționată și în Apocalipsa 12. „Balaurul” (satana) va vărsa din gura sa apă „ca un râu” pentru a „răpune” rămășița credincioasă (Apocalipsa 12.13-15). Aceasta este o aluzie la potopul de apostazie pe care antihrist îl va răspândi în acele zile – o *încercare spirituală* de seducție. Balaurul „a mers să facă război împotriva rămășiței” (Apocalipsa 12.17). Aceasta va fi *încercarea fizică* a persecuției.

În versetele din Matei 24.2,7,28, Domnul continuă să spună că venirea Sa la sfârșitul necazului cel mare (arătarea) va fi o manifestare publică. Nu va fi o chestiune privată, care are loc „în cămăruță”, așa cum vor pretinde înșelătorii din acele zile. Observă: Aceasta este „venirea Fiului Omului”. Nu este vorba de răpire. Ori de câte ori se vorbește despre venirea Domnului ca despre venirea Fiului Omului, nu este în legătură cu Biserica (Adunarea). De fapt, acest titlu nici măcar nu este folosit în epistolele în care se prezintă poziția și practica creștină. „Fiul Omului” este un titlu pe care Domnul Și l-a asumat atunci când a fost respins de poporul Său - Israel. Este folosit în Scriptură doar cu referire la Israel și la popoarele păgâne de pe pământ și se referă la venirea Sa pentru judecată.

Domnul adaugă: „Oriunde este cadavrul, acolo se vor aduna vulturii” (Matei 24.28). Prin aceasta Domnul ne spune unde va avea loc venirea Sa pentru judecată. Se știe că un cadavru este un corp mort - un corp fără viață. Domnul folosește această imagine pentru a descrie partea apostată a națiunii, care este doar un trup fără viață în țara lui Israel. Ei nu vor avea viață spirituală în relația cu Dumnezeu. „Vulturii” sunt națiunile arabe confederale sub conducerea împăratului nordului, care vor invada țara și îi vor nimici pe iudeii apostăți (Daniel 11.40-45; Psalmul 79.1-3). Va fi o confederație de zece națiuni islamice (Psalmul 83.5-8). Această confederație nu trebuie confundată cu confederația celor zece națiuni din Occident, sub conducerea fiarei (Apocalipsa 13.1,2).

Așadar, ceea ce spune Domnul aici este: El se va întoarce pentru judecată ca Fiu al Omului chiar în locul în care aceste națiuni vor invada pe iudeii apostăți (adică în țara lui Israel). Dumnezeu va folosi aceste națiuni ca instrument al Său pentru a executa judecata asupra masei de iudei apostăți, care L-au respins pe Hristos și L-au primit pe antihrist.

Semne care se referă la timpul imediat *după* necazul cel mare (Matei 24.29-31)

Matei 24.29-31: Iar îndată după necazul acelor zile, soarele se va întunecat și luna nu-și va da lumina și stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate. Și atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer și atunci toate semnițele pământului se vor jeli și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu glorie mare. Și va trimite pe îngerii Săi cu sunet puternic de trâmbiță și vor strânge pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor.

În Matei 24.29-44 găsim al treilea grup de semne. Acestea se referă la perioada imediat după necazul cel mare. Versetul 29 descrie starea de lucruri care va exista în țară ca urmare a lucrării lui antihrist. „Soarele”, „luna” și „stelele” sunt ilustrații care descriu sursele normale de

lumină spirituală. Dar în acea zi nu vor mai străluci în inimile oamenilor (Apocalipsa 6.12,13; 9.2; 16.10; Isaia 5.30; 8.22; 13.10; Ioel 2.10,31; 3.15). Înșelăciunile lui antihrist îi vor lăsa pe oameni practic fără lumină spirituală - adică fără cunoașterea lui Dumnezeu. Ei vor fi învăluiți în întuneric (Isaia 8.21,22).

„Atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer” (Matei 24.30). Domnul va ieși din cer ca Fiul Omului pentru judecată. Cuvintele „pe norii cerului” indică faptul că va fi o manifestare publică. Apariția Sa în acest moment va fi pentru restabilirea lui Israel.

Două etape ale restabilirii lui Israel

Restabilirea lui Israel se va face în două etape:

Prima etapă

În primul rând, „semințiile țării” vor „plânge” în semn de pocăință. Aceasta se referă la cele două seminții, la rămășița iudeilor. Ei se vor pocăi, atunci când Îl vor vedea pe Domnul și vor înțelege că El este Cel pe care L-au răstignit ca popor (Zaharia 12.10-14; Isaia 53.1-12). Îl vor accepta ca Mesia al lor (Psalmul 110,3). Aceste „seminții” nu sunt cele zece seminții adunate „din cele patru vânturi”. Știm acest lucru pentru că se vorbește despre semințiile din „țară”, iar cele zece seminții nu vor fi în țară când Domnul se va arăta. Cuvântul „toate semințiile țării” este redat în unele traduceri prin „toate semințiile pământului”. Ar trebui să fie tradus prin „ale țării”.

Profeția distinge trei sfere de acțiune a lui Dumnezeu pe această planetă:

1. În primul rând, este vorba de „țara”, adică țara lui Israel, și nu numai cea pe care o locuiesc în prezent, ci și cea ce era promis lui Avram.³
2. Apoi, în al doilea rând, există „pământul”. Acesta este uneori numit pământul profetic și se referă la o zonă mai mare care include nu numai țara lui Israel, ci și Europa de Vest și poate chiar America.
3. Apoi, în al treilea rând, există „lumea”, care este și mai largă și include zona de dincolo de pământul profetic.

Găsim o referință interesantă, care clarifică diferența dintre aceste trei domenii, în Isaia 26: „Sufletul meu Te dorește noaptea; da, duhul meu înăuntrul meu Te caută devreme; căci atunci când judecățile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea. Dacă se va face îndurare celui rău, el nu învață dreptatea; în țara dreptății el va nedreptăți și nu se va uita la măreția Domnului.” (Isaia 26.9,10; compară cu Isaia 18.2.3).

Etapa a doua

A doua fază a restabilirii lui Israel are de-a face cu cele zece seminții. Și ele trebuie să fie restabilite în fața Domnului, dar din motive diferite. Cele două seminții [Iuda și Beniamin] au fost vinovate de respingerea lui Hristos și de primirea lui Antihrist; cele zece seminții nu au fost vinovate de niciuna dintre ele. Cele zece seminții nu se aflau în țara lui Israel la prima venire a

Domnului, acum două mii de ani, și nu pot fi învinuite pentru respingerea Lui. Nici nu vor fi în țară în timpul necazului cel mare, când iudeii îl vor primi pe antihrist. Totuși, cele zece seminții se fac vinovate de încălcarea Legii, iar consecința este că au fost alungate în „toate împărățiile pământului” (Deuteronomul 28.25).⁴

În Matei 24.31 se spune că va fi un „sunet puternic de trâmbiță” care va răsună peste întreaga lume, iar cele zece seminții care sunt acum pierdute sau ascunse vor fi chemate să se întoarcă în țara lui Israel. Este puțin probabil ca acest lucru să fie un sunet de trâmbiță în adevăratul sens al cuvântului, dar un semnal va trezi cele zece seminții. Acest lucru se va întâmpla la scurt timp după arătarea Domnului. Domnul va trimite „îngerii Săi” pentru a ajuta cele zece seminții să se întoarcă în patria lor. Unele națiuni păgâne, care vor ști că Mesia al lui Israel s-a întors în putere și glorie, vor oferi și ele ajutor voluntar pentru întoarcerea lor (Isaia 11.12; 14.1,2; 49.9-23; 60.8,9). Ele vor intra în țară după ce vor fi văzute de Domnul la graniță (Ezechiel 11.10; 20.34-38) și vor ajunge în acel moment la cunoașterea lucrării încheiate a lui Hristos pe cruce (Zaharia 13.6).

Smochinul (Matei 24.32-35)

Matei 24.32-35: Dar de la smochin învățați parabola: când ramura lui este deja fragedă și dă frunze, cunoașteți că vara este aproape. Așa și voi, când veți vedea toate acestea, să știți că este aproape, la uș. Adevărat vă spun: Nicidecum nu va trece această generație, până nu vor avea loc toate acestea. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nicidecum nu vor trece.

În Matei 24.32-35, Domnul dă un alt semn care are legătură cu restabilirea lui Israel: parabola despre smochin. În Sfânta Scriptură, smochinul este un simbol pentru poporul Israel. Când vor vedea că îi răsar „frunzele”, trebuie să înțeleagă că „vara” - timpul de a da roade - este aproape. În mulții ani lungi de diaspora [împrăștiere] a lui Israel, acest popor nu a adus niciun rod real pentru Dumnezeu. Ei vor da roade doar când va veni Domnul și vor fi aduși înapoi la El.

Domnul explică faptul că va fi mai întâi un timp în care vor fi „frunze”, fără rod. Cu alte cuvinte, oamenii vor face o mărturisire de viață, dar nu vor aduce roade pentru Dumnezeu. Așa va fi și la începutul perioadei de necaz, când iudeii se vor întoarce în masă în patria lor (Isaia 18.1-4). Ei se vor întoarce în necredința că Domnul Isus Hristos este adevăratul lor Mesia și vor construi națiunea cu propriile lor resurse (Psalmul 73.1-12). În țara actuală s-au întors deja patru-cinci milioane de iudei; aceștia sunt un precursor al smochinului ale cărui frunze înmuguresc - un gust anticipat, dar nu o împlinire a acestor lucruri.

Domnul a spus că atunci când „toate aceste lucruri” se vor întâmpla (diferitele semne pe care le-am analizat deja mai devreme în acest capitol), ei vor ști că națiunea se va întoarce curând la Domnul și va da din nou roade pentru El.

Nimeni nu știe ceasul în care Domnul vine (Matei 24.36-44)

Matei 24.36-44: Dar despre ziua aceea și despre ceasul acela, nimeni nu știe, nici îngerii

cerurilor, ci numai Tatăl. Și cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului. Pentru că, așa cum erau oamenii în zilele dinainte de potop, mâncând și bând, însurându-se și măritându-se, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut până a venit potopul și i-a luat pe toți, așa va fi și venirea Fiului Omului. Atunci doi vor fi la câmp: unul este luat și unul este lăsat; două măcinând la moară: una este luată și una este lăsată. Vegheați deci, pentru că nu știți în care ceas vine Domnul vostru. Dar să știți aceasta că, dacă ar fi știut stăpânul casei la care strajă din noapte vine hoțul, ar fi vegheat și n-ar fi lăsat să i se spargă casa. De aceea și voi fiți gata, pentru că în ceasul în care nu gândiți vine Fiul Omului.

Versetele din Matei 24.36-44 conțin alte detalii care au legătură cu arătarea Domnului ca Fiul Omului. El spune: „Dar despre ziua aceea și despre ceasul acela, nimeni nu știe”. Acest lucru a fost deseori atribuit în mod eronat la răpire, dar Domnul se referea la arătarea Sa: la „venirea Fiului Omului”. Pentru a ilustra acest punct, se face referire la judecata din zilele lui Noe. În acel moment, cei răi au fost luați de pe pământ prin judecata potopului, în timp ce cei neprihăniți (adică Noe) au continuat să trăiască. La fel va fi și atunci, când Domnul Se va arăta pentru judecată. Îngerii vor merge dincolo de pământul profetic și „vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepti” (Matei 13.38-43,49,50). Domnul a spus: „Atunci doi vor fi la câmp: unul este luat și unul este lăsat; două măcinând la moară: una este luată și una este lăsată”. Cei care vor fi „luați” vor fi luați de pe pământ prin judecată. Ceilalți vor fi lăsați în urmă pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. La răpire, va fi exact invers: Credincioșii vor fi răpiți de pe pământ în cer, iar necredincioșii vor fi lăsați pe pământ.

Îngerii Lui într-o lucrare dublă

Când Se va arăta Domnul, El va trimite îngerii Săi pentru o dublă lucrare: una de binecuvântare, cealaltă de judecată. O parte dintre îngeri vor fi trimiși peste tot în lume pentru a aduce cele zece seminții înapoi în țara lui Israel, pentru a fi binecuvântate cu cele două seminții - iudeii (Matei 24.31). Alți îngeri vor merge dincolo de pământul profetic și vor executa judecata despre care vorbim.

Cei care vor fi „luați” la judecată vor fi aruncați direct și de vii în iazul de foc (Matei 13.42.50.51). Ei nu vor muri și vor intra în starea separată (fără trup), așteptând să fie înviați la tronul cel mare și alb pentru a fi judecați. La arătarea lui Hristos, ei se vor confrunta cu Însuși Judecătorul și nu vor mai avea nevoie de niciun alt termen de judecată. Primii care vor fi aruncați în iazul de foc în acel moment vor fi fiara și profetul fals, antihristul (Apocalipsa 19.20). Dar și cei de pe pământul profetic care au respins evanghelia harului lui Dumnezeu și au acceptat semnul fiarei vor fi aruncați acolo! Ei au vrut fiara personificată și pe antihrist și au crezut că ei sunt aducătorii mântuirii (1. Tesaloniceni 5.2,3), iar în cele din urmă Dumnezeu poruncește să aibă parte de judecata lor.

Trei categorii de oameni părăsesc pământul, fără să moară

Sfânta Scriptură indică faptul că vor exista realmente trei categorii de oameni care vor părăsi această lume fără să moară!

1. Există cei din Biserică (Adunare) care, la momentul venirii Domnului - răpirea - vor fi

- numiți „cei vii, care vor rămâne” (1. Tesaloniceni 4.17).
2. Apoi sunt cei care vor fi aruncați direct în iazul de foc la arătarea lui Hristos (Matei 13.42,50,51).
 3. Și, în sfârșit, la sfârșitul Împărăției milenare, vor fi cei care vor fi transferați în „cerurile noi și pe pământul nou”, fără să vadă moartea (1. Corinteni 15.26; 2. Petru 3.13).

Matei 24.42-44: Vegheați deci, pentru că nu știți în care ceas vine Domnul vostru. Dar să știți aceasta că, dacă ar fi știut stăpânul casei la care strajă din noapte vine hoțul, ar fi vegheat și n-ar fi lăsat să i se spargă casa. De aceea și voi fiți gata, pentru că în ceasul în care nu gândiți vine Fiul Omului.

În Matei 24.42-44, ucenicilor li se cere să „vegheze” și să fie „gata”. Chemarea la veghere se întâlnește de optsprezece ori în Noul Testament. Rămășița iudaică va trebui să vegheze. De ce trebuie să vegheze? Ei trebuie să ia seama la semnele care precedă venirea „Fiului Omului”, astfel încât să știe că venirea Lui este aproape. Ea este comparată cu venirea unui „hoț”, deoarece va fi un timp de judecată. De cinci ori în Noul Testament se vorbește despre venirea Domnului ca despre venirea unui hoț; întotdeauna se referă la apariția Sa și niciodată la răpire (Matei 24.43; 1. Tesaloniceni 5.2; 2. Petru 3.10; Apocalipsa 3.3; 16.15).

Tradus de la: [Die Ölbergrede in Matthäus 24 und 25 \(1\)](#)

Tradus din *The Olivet Discourse (Matthew 24–25): The Lord's Coming in Relation to Israel, Christendom, and the Gentile Nations* E-Book-Version 1.1, August 2019;
după o prelegere în Regina, Saskatchewan (Kanada), August 2006

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota redacției: Este posibil să existe o perioadă de timp X între Răpire și cei șapte ani de necaz.

[2] Imnul 168 din *Spiritual Songs*. Autor: Thomas Kelly (1769–1854).

[3] Walter Scott spunea că, chiar și pe vremea lui David și Solomon, copiii lui Israel locuiau doar zece la sută din ceea ce le dăduse Dumnezeu! Li s-au dat aproximativ 300.000 de mile pătrate, dar au ocupat doar aproximativ 30.000.

[4] Și iudeii au încălcat Legea și au fost împrăștiați, dar se vor întoarce în țara lor la începutul celor șapte ani de necaz, cu ajutorul unei puteri navale - probabil confederația celor zece națiuni reînviată din Occident (compară cu Isaia 18).